

Reményik Sándor

3 1761 06186743 8

PH
3321
R43V339
1921
c.1
ROBARTS

Vadvizek zúgósa.
Versek. Minerva rt. kiadása 1921.

Presented to the
LIBRARY of the
UNIVERSITY OF TORONTO
by
GEORGE BISZTRAY

REMÉNYIK SÁNDOR

VADVIZEK ZÚGÁSA

VERSEK

RADNABORBEREK, 1921 JÚNIUS—JÚLIUS

1921

ÁPRILY LAJOSNAK ÉS
MANNSBERG ARVEDNEK AJÁNLOM

BEVEZETŐ ÉNEK.

Hallod? ezek a vadvizek!
Ezt hallom én itt nappal, éjjel.
Magányom boldog szigetét
Körülharsogják szent zenével,
Monoton, szent, örök zenével.

E zúgás mellett alszom el,
E zúgás mindent túlkiált:
Töprengést, gondot, szenvedélyt,
Lelki sebet, lelki halált,
E zúgás mindent túlkiált.

Hallod: ezek a vadvizek!
Nincs több ily édes dajkadal.
Távol: bogárkazümmögés,
Közel: kőtörő viadal.
Szálfákat sodró viadal!

Most elsúlyedt a nagyvilág.
Csak e völgy *van*, s e vadvizek.
Tőlük tanulok énekelni,
Rájok nézek, bennök hiszek.
Hadd zúgjanak a vadvizek!

A KIS TEMPLOM A NAGY DÓMBAN.

A borbereki templom falára írom.

Fölötte égig ér a szirt.
Olyan filigrán, oly kicsi.
Harangja elhaló szavát
Ezer gúnyos harangvirág
Az erdőn túlcsilingeli.

Fenn Isten jár a csúcsokon.
Amerre fényben elhalad:
Testőrei: dárdás fenyők
Állnak titáni sorfalat,
A szirt felett, s az ég alatt.

Dördül az ormok orgonája,
Az Ünökőre boru száll.
A mérhetetlen szikladómban
A kis fatemplom félve áll;
Belőle félve száll az ének,
A dicséret a dóm urának:
A *magasságok* Istenének.

Mert emberkéz emelte csak.

Fenn az Úr lépked hallgatóg,
A maga-építette dómban :
Önnön művében elmerül :
Az örök-szépben, örök-jóban.

Fenn az Úr lépked hallgatóg.
A fenyők némán szalutálnak.
Ő néha-néha fölriad,
S visszaköszön testőrhadának,
A sok sötét, szurkos titánnak.

SZENTIVÁNÉJ A HAVASON.

Itt meghaltak az istenek :
Oberon és Titania.
Csak Pán él, s Pán itt oly hideg.
Nem mulatós, tréfás nagyúr,
Komoly, komor, ködben vonúl,
S az útja meredek.
A tündérseregek
Alusznak bedőlt bányamélyben.
Jánosbogár se száll.
Itt nincs ma mámor
Se holdfényvezénylette éji bál.
Nincs táncraperdítő borocska, —
Csak pár halavány csillagocska
Virrasztja az Ünőkő tetejét.

A HOLT FENYŐ.

A holt fenyő *pirosba* öltözik.
Ha látsz egy foltot,
Egy rozsdavörös foltot
A haragoszöld tenger közepén :
Ereszd le messzekémlő látcsöved,
S mondj egy imát a holtak üdveér'.
Az a halál.
Nem a lomberdők szelid őszi disze,
Amelyre új élet következik.
Ez a pirosban ünneplő halál,
Ez a dacos halál,
Ez tudja már, hogy nincs feltámadás.
És *mégis áll*,
Halott bajnok az élő katonák közt.
Mivel másutt nincsen számára hely.

HAVASI FESZÜLET.

Halványpiros hegyi virág
Öleli lábát a keresztnek ;
Távolról a sötét fenyők :
Titoktudó konok erők
Feléje gyökeret eresztnek.
És ölelik *a föld alatt*.
Igy rejtik el imádatuk.

Olyan szép itt és oly szabad !
Alatta kanyarog az út
És még mélyebben a patak.

Szent arcán kín — s örök remény.
A zúgó vízbe letekint, —
S mosolyg a vad patak dühén.

A FENYŐK ÁLMA.

A fellegek a fenyők álmai.
Az ágak között megrekednek.
Azután futásnak erednek,
Vagy halkan suhannak odább,
Mint foghatatlan, lenge holmi,
Testetlen, fátylas délibáb.
Az álmok sorsa : eloszolni.

Néha úgy szállnak, fehér csipkeként,
Hogy alig-alig fedik el a fényt.
Ezek a boldog álmok.
Aki ily álmot látott,
Annak a fának hálálkodni kell.
És hogyan hálálkodik a fenyő?
Hogy ezerszeres illatot lehel.

S néha jönnek gomolygón, nehezen,
Szurony se szaggatja meg odafenn,
Csak néha üti át
Egy órjas dárdáját a fellegen.
Ezek a gonosz álmok.
Aki ily álmot látott,

Recscsenve jajdul, álmában kiált,
Lát fekete vért és piros halált.

De lassan elszáll jó és gonosz álom,
Valahol virrad már a láthatáron,
Oszlik a köd,
A pára már kevés.
Aranyderűvel messze valahol
A kék ég jó: az örök *ébredés*.

„IDILL“ A MAGASSÁGBAN.

Vihar ment végig a hegyélen. — —
A gyökerei megmozdúltak.
Az órjás, látva végzetét,
Társa felé nyújtá kezét:
Tarts meg, — vagy téged is lezúzlak!
És tompa jajjal rázuhant.

Elállt a hegy lélekzete,
S egy percre a patak alatt.

A másik meghajlott bele,
De felfogta és megtartotta őt.
Egyik a másra támaszkodva:
Most *így* állnak a Teremtő előtt.

AZ ÉN SZOBÁM.

Nem volt ilyen szobám soha :
Alacsony kis padlásszoba,
De szeme égigérő hegyre néz,
S a hegy viszont az ő szemébe.
Benne néhány butordarab,
Oly durván összerótt, —
De visszadobnék minden földi jót,
Ha *ezért* kínálnák cserébe.

Ez az én remeteszobácskám.
Körül a falon fenyő, páfrány,
És vadvirág az asztalon.
Szeretteim a nagyvilágban,
Látjátok : én most itt lakom.

Az ablakokon zöld zsalú van :
Nehéz, zöld pilla a szemem,
De a szempillát nem csukom be,
Virrasszon örök-éberem.

Nappal lássam, hogy fut a felhő,
Éjjel halljam, mit nyög az erdő,
S mint zúgnak körül a vizek. —
Amen. Nincs tovább. *Itt* hiszek.

TROFEUM.

Mint indián a skalpokat,
Öreg fenyők zuzmószakállát
Én a Magánytól elragadtam.
Ez a viharvert szürke zászló
Disziti szobám négy falát,
Fenyőgallyak között fityeg.
Ha ablakomon besüvít a szél,
Oly kísértetiesen lengeti,
Mint fenn az ormokon.
E trofeum,
Ez az én üdvöm lobogója.
És boldogabb vagyok vele,
Mint lehetett a Nagy Napoleon
Marengo minden zászlajával.

AMA KESKENY ÚT.

A szálerdő már elmaradt,
Most törpefenyő jó, s boróka,
Az ösvény egyre keskenyebb, —
Jövök, — ki tudja már mióta,
S megyek, — ki tudja meddig még.
A célom — Isten tudja csak —
Talán a semmi — tán az ég.

Az ösvény egyre keskenyebb
És egyre zengőbb a szívem,
Úgy zeng, mint egy kristályharang,
Pedig nem rázza senkisé.

Még feljebb gyér fű és moha, —
Majd pusztá gránit, vagy bazalt,
Szélkürtök héjja-riadója,
Vagy síri csend, — minden kihalt.

Jövök, nem tudom már mióta.

Egy ismeretlen túlvilág már
Fagyasztó áramot lehel.
Megyek, — ki tudja meddig még.

Ez tán a mennybemenetel.

VIZEK HA TALÁLKOZNAK.

Harsogva jó két vadpatak,
Egy harmadik, egy negyedik,
Külön kis völgyből mindenik, —
De *egymás felé* tartanak.
Alább a sodruk sebesebb,
Alább már malmot hajtanak,
Fűrészst lendítnek rönköt vágni.

Mennek — és nem fognak megállni!

A forráspontjuk messze-messze
Rejlik az Ünökő alatt,
Egyiké itt, a másiké amott.
De álmukban már látják társukat,
Akihez vágy ragadja őket,
S a testvér felé küzdik magukat.
Vadúl birkóznak fával, kővel. —

És győznek — egyesült erővel.

AZ ÜNŐKŐ.

Ez a király.

A ködkoronás, rejtelmes nagyúr,
Aki uralkodik itt mindenben,
Mindenbe beleszól,
Mindenben benne van,
Minden fenyőnek Ő a háttére.
Ő az, ki mindig sejteti magát,
De nem mutatja meg, csak néha-néha,
Ha tiszta este van —
És a szivekben méltó áhítat.

Először holdvilágnál láttam Őt —
És nem tudtam, hogy Ő az.
Olyan volt, mint egy óriási árny,
Minden csöpp fényességet beborító.
Nagyobb volt, mint az éj,
Nagyobb volt, mint a csend,
Nagyobb, mint minden eddig tudott nagyság.
Olyan nagy volt,
S a holdfényben oly kicsi voltam én,
Hogy némán levettem a kalapom.

FOLT, AMELY TISZTIT.

Egy foltot látok, egy fehéret,
A látcsövembe beletévedt:
Az ott egy hómező,
Egy folt a király komór köntösén.
Ó mennyi áhitattal nézem én!

Az ott örök.
Mert nincsen július, oly rekkenő,
Mely onnan azt a foltot elvigye,
A hó az Ünőkő menyasszonya,
S örök a hóval kötött szűz frigye.

A városokban letiporták
Az égből-esett szűz havat,
Száz sáros emberláb gázolt bele, —
Itt — téltől-télig megmarad.
A szakadékból felragyog az égre.

Most a lelkemet mossa hófehérre.

AZ UTOLSÓ HÁZ.

A fűrészmalmon túl vagyok.
S ez itt az utolsó faház.
Ablakából a gyertyafény
Úgy lobog elő, mint a láz
Ijedt, beteg gyerek szeméből.

Valami fázás összeráz.
Itten végződik valami
És kezdődik valami más.
Valami nagyobb hatalom.

Ez itt az utolsó faház
S túl rajta zajlik a vadon.
Elvész az út a vak sötétbe.

Rémeket lát a házikó
S az éjbe kémlel lázban égve.
Túl rajta zajlik a vadon,
Vagy hallgat; ám a hallgatása
Még sokkalta félelmesebb.

Visszavonúlt a kis telep
S visszavonúlva hagyta itt

Hátvédnek ezt a házikót.
És rábízta a titkait
És minden embernek-valót.
Nem előőrs, — hátvéd ez itt.
Túl rajta nyoma vész az útnak, —
Az embergőgnek takarodót fúnak.

Túl rajta már a patakon
Rézsut nagy szálfák dőltek át,
Ágak, kövek, kavargó tajték,
Dühöngő összevisszaság.
Itt kezdődik a *másik* hatalom :
Az ősellenség előőrsei.

A házikón túl *győzött* a vadon.

A SZEMÉRMES SZIKLÁK.

A sziklák itten oly szemérmesek :
Fenyőágakkal takargatják
Gránitbordáik szörnyü éleit.
Még cserje is akad imitt-amott,
Valóságos lomb,
Ősszel hulló, tavasztváró levél,
Tiszavirág a halhatatlan zöldben.
Még cserje is akad imitt-amott
Takarónak a szűz szirtek fölé.

A sziklák itten oly szemérmesek,
Úgy rejtik a bennük ülő erőt,
A lappangó hatalmat.
Nem kiabálnak, nem fenyegetőznek,
Vad meztelenségük',
Feszülő izmaik' nem mutogatják,
Nem üvöltik alá
A magasságból a vándor fejére :
Mindjárt reád szakadunk, nyomorúlt !

Hanem, ha jönne egyszer buja ember,
S taposná a zöldet fejük fölött,

S úgy hozná végzete,
Hogy egyszer félre lépne :
A magasságból lebukskázó teste
Ezek a szemérmes szirteken
Véres rongyokba szaggatná magát.

GYOPÁR.

Azt mondta valaki:

A *Korongyoson* gyopár is terem.

Azóta vágyaimnak netovábbja

A *Korongyos-tető*.

Róla álmodom nappal-éjjel,

S a pici fehér csillagokról,

Mik szikráznak a vad kövek között.

Mert úgy lehet:

Egy hullócsillag szállt alá oda,

Ép a *Korongyos tetejére*.

Honnan indult: ki tudja azt?

Talán egy nagyváros felett

Látta útrakelni egy ifju pár.

Sikoltó ívét elkisérték szemmel,

Míg legörbült a sötét horizontra.

Találgatták: Vajjon hol nyugszik meg?

Hát ide hullt.

Ide, a *Korongyos-tetőre*.

Ezer darabra hullott széjjel,

De üdvösségét megtalálta.

S minden kis része *csillagalakú* lett:

Igy született a havasi gyopár.

HANGVERSENY.

Lent a patak zúg; —
De most jő a szél —
És elkezdi a fenyves idefenn.
Ifju cserjék vad sörénye lobog
És az öreg fenyők
Inognak méltóságosan.
Azután semmi hang.

És felhallatszik újból a patak.

Egy szélroham —
S a fák folytatják, ahol abbahagyták:
Mi történt kétszáz esztendő alatt.
És új szünet.

És felhallatszik újból a patak.

NÉHA FÉLEK . . .

Néha félek . . .

Úgy nyugtalanít ez a suttogás,
Ezek a halk neszek,
Ez az imbolygás, ez az összejátszás
A hátam megett.

E halk hullása nem tudom minek.
Itt nem hull levél,
Tán az Idő pereg
Bús percegéssel itt, az örökzöldben.
Néha félek . . .

A fenyves olyan kísérteties.
Néha úgy érzem, hogy lepke vagyok,
S felszúrhat minden öreg fenyő tűje.
Egy idegen parány,
Akit nem tűr az ősvadon magában.

De multkor egy gyökérbe botlott lábam,
S ahogy fölnéztem,
Megrázta szakállát egy vén fenyő
És így szólt hozzám barátságosan :
Öcsém, jobban vigyázz !
S ha elvágódsz, hát csak magadra vess !

IZVOR.

Megtudtam ezt is:

A patak nevét,

A dajkámét, ki esténkint dalol,

S az őserdőnek minden erejét

A völgybe hozza le.

Ó be mélyek, be csöndesek az esték,

Igy, egyedül, — vele.

Megtudtam ezt is,

A patak nevét,

Hogy nevén nevezhessem a Magányt,

Mint egy titokzatos tündérleányt:

Izvor, Izvor!

„ÖRDÖGSZOROS.“

Mi dübörög, a szikla, vagy a víz?
Egyszerre dübörög
Az Izvor és az ördög katlana.
Az Izvor benne habzik.
Pezsgő nem habzik így,
Tokaj nedvének nincs ily ereje.
Ezt *nézni* : mámor.
És hozzá képest rongy a szenvedély.

Egy törzs fekszik az ördög katlanában.
Fenyő volt valaha,
Évszázados fenyő.
Az ember rönknek készítette ki,
Ezóta asztal volna tán, vagy ágy.
De mást gondolt a szél.
A fergeteg
Fogta és ledobta a szakadékba.
Most ott pihen,
S a végítélet trombitáit várja.

A szoros felett összeér a szirt,
Az ördög torka szájba nyílik ott,

Villognak a kemény gránitfogak,
És egy halványkék repedés csupán.
Az ég.
Menekülő utadat arra vedd
Lélek, különben itt tart a pokol.

HIDAK.

Egy hídon mentem át, az Izvoron.
Furcsa hidacska volt :
Két szál fenyő,
Csak úgy, egymásba róva,
Az Izvor lent dalolt.
Egy percre én akkor megálltam ott,
Behúnytam a szemem,
Hallgattam, hogy az Izvor mit dalol, —
S egy látást láttam :
A Dunát láttam messze, valahol,
S az Erzsébethíd ércpilléreit.

DIALÓG.

A harkály kopogtat egy vén fenyőt.
Én a botomra dőlve hallgatom,
Mint harmadik.
Különben csend lakik
Körül az erdőn.

A harkály: Mit gondolsz öreg: meddig élsz még?

A fenyő: Azt jól tudják az istenek,
Akik az életem kimérték.

A harkály: Mit gondolsz öreg, hogy mi lesz belőled?

A fenyő: Bizony mondom, nem függ az se tőlem,
Se tőled.

A harkály: Az emberektől függ tehát?

A fenyő: Az ember nagynak képzei magát.

A harkály: Mit gondolsz mégis:
Hiszed, hogy asztalt terítenek rajtad,
S melléd telepszik egy vidám család?

Vagy ágy leszel, mely mélyen, hűsen
[altat

A nap heve után?

Szólj, mit hiszel hát, vén embertelen?!

A fenyő: Mit tudom én!

Bölcső leszek talán.

Talán koporsó. Oly mindegy nekém.

LOVAS FAVÁGÓ.

Lovon jó, nem gyalog,

Lovon jó, hallgatóg :

Komor erő.

A piros alkonyat

Mögötte jó

És megnöveszti furcsán, feketén.

A fejszét vállára vetette,

Mint halál a kaszát,

Úgy lovagol

A fenyveseken át

És megvetőn tekintget szerteszét.

A fenyők sötét gyűlölettel nézik :

A hóhér ott megyen !

Vajjon kivel tart ma leszámolást ?

Veled ? Velem ?

És holnap ki kerül a bárd alá ?

A fenyők sötét gyűlölettel nézik

És zúgnak, mint az összeesküvők.

S megszólal egy : Én holnap meghalok, —

De zuhanva, még összezúzom őt !

És zúgnak, mint az összeesküvők.

TELEFONPÓZNA.

Elsorvadt, száraz ágai,
Mint béna karok, kimerednek.
Telefonpózna lett a fa :
Hírhordozója embereknek.
S a többi közt kell állnia.
A többi mind faragott oszlop,
Legyalult, kinyalt, síma fa,
Olyanok, mint az udvaroncok.

Ezen még ott az ősi kéreg,
És van még benne büszkeség, —
S az erdőre még visszaréved.

Úgy bontja meg a többiek sorát,
Mint a fecsegő, léha népet
Egy sötétcsuklyás aszkéta-barát.

Az emberek a drótot hozták,
Ott állt, útban állt, kapóra jött,
Nem vágták ki — csak besorozták.

De rajta még az ősi kéreg,
A büszkesége megmaradt még, —
S az őserdőre visszaréved.

ILLÉS.

Ez a villám nyoma,
E szénné égett, bús-fekete rom.
Az ember önmagának követelte,
Az Isten azt felelte: „Nem adom.
Ez itt próféta-fa,
Nem fogja látni a letarolt erdőt,
Rábocsátok egy izzó-tüzes felhőt,
Magamhoz ragadom.”

Az ember önmagának követelte,
Az Isten azt felelte: nem adom.

MÁR JÁRT . . .

Már járt a villám a fejem felett,

S bújtam előle vén fenyő alá,

Jó helyre ép . . .

Egy csattanás :

Lobogtunk volna mindaketten :

Én és akihez menekedtem.

És lettünk volna egy halom hamu,

Két élet hamuja.

Bottal piszkálta volna valaki :

Melyik az ember és melyik a fa ? . . .

VIHAR UTÁNI GONDOLATOK.

Csak egyszer adnád énnekem
Teremtő Úr hatalmadat:
Az elszabadúlt orkán erejét,
A felhőszakadás
Patakokat dagasztó hatalmát!
Csak azt a percet adnád énnekem,
Én Istenem, csak azt a percet,
Amelyben a leomló görgeteg
Közepén vágja ketté az utat
És a lázadó elemek
Kitűzik zászlajuk
A halombadólt szálfák barrikádján.
Csak ezt a percet,
Csak ezt a földrengető percet add nekem,
Isten!

Tudnám, hogy mitévő legyek vele! . .

„DICSÉRTESSÉK“ . . .

A hegyről jöttem lefele.
Valami komor áhitat
Ragyoghatott az arcomon :
Nagy fény és nagy homály, keverve,
Mint napsütötte havason
A fellegeknek árnya.

És szembe jött egy kisgyerek.
És felnézett reám.
Kicsi lélek gyolcsba, meztláb.
Valamit észrevehetett,
S mintha látná pap-bácsiját,
Kalapot emelt : „Dicsértessék“ . . .

E percben papnak éreztem magam,
Isten papjának, úgy mint senki más.
És ősi joggal válaszoltam
A kisgyereknek : Amen, mindörökké ! —

A MAGÁNY SZOBRA.

Én játszottam a rengeteggel,
S zálogúl a lelkemet adtam.
Hogy fogom visszaváltani?
Gyerekkoromból zendül egy szó:
Most tessék „szobrot állani“!

A szót a fenyők átveszik,
Harsogva zúgják: szobrot állni!
Már követel a rengeteg:
Add meg magad, nincs mit csinálni!

Felhágok hát egy csonka törzsre,
Keresztbefonom a karom:
Tégy hát velem, amit akarsz,
Erdő, te szörnyü hatalom.

S az erdő semmit sem csinál.
E mozdulat elég neki.
Ahogy hozzádermedten állok:
Alakom' szoborrá teszi.

S „Magány szobra“-nak nevezi.

KARÁCSONYKOR.

A szent estén majd eljövök ide.
Álmaim szekérébe fogatok
És szólok fantáziám táltosához :
Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok,
És álomhintón eljövök — ide.

Itt minden fehér lesz, — fehér, s halott.
Csak egy hang lesz a halott rengetegben :
A zúgó patakok.

És én fenyőtől fenyőhöz megyek
És minden fenyőt megsimogatok.

És megkérdezem : virrasztotok még ?
És megkérdezem : hogy aludtatok ?

És aztán feltűzöm a szívemet
A legmagasabb fenyő tetejére, —
S imába kezdek : Magány, Mi Anyánk . . .
Néked ajánlom égő szívemet . . .

Olyan lesz, mint egy karácsonyfaláng.

KARÁCSONYFAPÍAC

Kolozsvár, 1921 karácsony

A KARÁCSONYFA MEGÉRKEZIK.

Mögötte elmaradt a nagyhavas,
Mögötte elmaradt a rengeteg,
A piacon most megállnak vele
A nagy utat járt, csendes szekerek.

Vizsgálgatják növését, termetét,
Az emberek közt kézről-kézre jár.
Az óriás lemetszett, csonka karja,
A kis fenyőfa : *karácsonyfa* már.

Csodálkozva tekintget szerteszét
És fájón leheli ki illatát.
Egyben ünnepre felszenteltnek is,
Halálraszántnak is érzi magát.

A KARÁCSONYFA PANASZKODIK.

El-elnézlek, ti hontalan fenyők,
Ti erdő-testből kitépett tagok.
Hányan mondhatják el ma veletek :
Ó én is, én is hontalan vagyok !

Piacra vitték a testem, s a lelkem
És alkusznak az életem felett.
És fehér vattát aggatnak reám :
Mű-zuzmarát a zuzmara helyett.

Tudom : elszárad a levágott kar,
Tudom : én vissza nem jutok soha
Az ősréngeteg anyakebelére.
Sorsom : lapály a csúcsokért cserébe,
S a végtelen helyett egy szűk szoba.

A KARÁCSONYFA ÉNEKEL.

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba!
A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya inség éjjelén,
Ó csak ne legyen sorsom bús közöny,
Ó csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény.
Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek örömére elhozat.
Csak rajzolódjék mélabús árnyékom
S imbolyogjon a szűk szobák falán.

Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

TARTALOMJEGYZÉK:

Bevezető ének	— — — — —	5
A kis templom a nagy dómban	— — — — —	6
Szentivánéj a havason	— — — — —	8
A holt fenyő	— — — — —	9
Havasi feszület	— — — — —	10
A fenyők álma	— — — — —	11
„Idill“ a magasságban	— — — — —	13
Az én szobám	— — — — —	14
Trofeum	— — — — —	15
Ama keskeny út	— — — — —	16
Vizek ha találkoznak	— — — — —	17
Az Ünőkő	— — — — —	18
Folt, amely tisztít	— — — — —	19
Az utolsó ház	— — — — —	20
A szemérmes sziklák	— — — — —	22
Gyopár	— — — — —	24
Hangverseny	— — — — —	25
Néha félek	— — — — —	26
Izvor	— — — — —	27
„Ördögszoros“	— — — — —	28
Hidak	— — — — —	30
Dialóg	— — — — —	31
Lovas favágó	— — — — —	33
Telefonpózna	— — — — —	34
Illés	— — — — —	35
Már járt . . .	— — — — —	36

Vihar utáni gondolatok	— — — — —	37
„Dicsértessék“ . . .	— — — — —	38
A Magány szobra	— — — — —	39
Karácsonykor	— — — — —	40
A karácsonyfa megérkezik	— — — — —	42
A karácsonyfa panaszkodik	— — — — —	43
A karácsonyfa énekel	— — — — —	44

